

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **S. S.,**
nar. , st. přísl. Republika Uzbekistán,
bytem ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-425/ZA-ZA11-P15-2019 ze dne 31. 8. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího řízení. Správní orgán je povinen řídit se pravidly správního řízení, musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR. Rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno a zákon byl vyložen chybně.
 3. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), namítá nesoulad úkonů žalovaného se zásadou zákonnosti, zneužití dobré víry a materiální rovnosti. Dále namítá porušení § 12 zákona o azylu.
 4. Žalobce se domnívá, že u něj je dán důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství a příslušnosti k sociální skupině. V červnu 2016 jej chytila v hotelu služba bezpečnosti Uzbekistánu, kdy byl s klukem a holkou za účelem společného sexu. Musel zaplatit úplatek v přepočtu 1 000 USD, aby se vyhnul veřejnému vyzrazení své bisexuální orientace, a to i rodinným příslušníkům.
 5. Dle informací organizace Human Rights Watch v Uzbekistánu čelí muži, kteří mají pohlavní styk s muži, svévolnému zadržení, stíhání a uvěznění, čelí homofobii, vyhrožování a vydírání. Dle čl. 120 trestního zákona v Uzbekistánu za sexuální vztahy mezi muži po vzájemné dohodě je stanoven trest až tři roky vězení. Ještě horší je vyhrožování a vydírání, kdy tajné složky pod hrozbou okamžitého uvěznění nutí homosexuální muže seznamovat s turisty, aby je následně chytli a vydírali. Kategoricky nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný hodnotil relevantní skutečnosti, tedy s tím, jaké závěry žalovaný dovodil jednak z výpovědi, jednak ze shromážděných informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Je přesvědčen, že skutečnosti, které uvedl v žádosti a při výpovědi, obsahují naopak dostatek skutečností prokazujících pronásledování, jemuž byl vystaven, jeho tvrzení nebyla ze strany žalovaného vyvrácena.
 6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
 7. Soud nařídil jednání, neboť tak požadoval žalobce, avšak žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil, přestože předvolání k jednání osobně převzal a před jednáním nahlížel do spisu.
 8. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
 9. K žádosti o azyl žalobce uvedl, že je nevěřící, není politicky aktivní, o politiku se nezajímá. Je svobodný a bezdětný. Do ČR přicestoval v roce 2016 přes Moskvu a Lotyšsko na základě litevského víza. O mezinárodní ochranu žádá z náboženských důvodů, měl konflikt s rodinou, která je silně věřící, a nutila žalobce, aby praktikoval jejich islámskou víru. Dalším důvodem jsou problémy, které má v Uzbekistánu kvůli své sexuální orientaci.
 10. Při pohovoru sdělil, že ve vlasti bydlel s rodinou, jeho bratr pobývá nyní v ČR. K opuštění vlasti se rozhodl v červnu 2016. Důvodem odjezdu bylo, že v červnu 2016 jej zadržela služba bezpečnosti Uzbekistánu v hotelu, kde byl s klukem a holkou za účelem společného sexu. Lotyšské turistické vízum si vyřídil v Taškentu přes cestovní kancelář, stálo jej to 2 000 USD. Vízum začal vyřizovat přibližně v červenci, trvalo to asi tři měsíce. S vyřizováním víza ani vycestováním neměl žádné problémy. Do ČR odjel, neboť zde má vzdáleného příbuzného. Vízum do ČR si ale nevyřizoval, trvalo by to déle. Od roku 2016 měl vízum na strpění, pobyt mu byl ukončen v lednu 2019. Jeho pobytovou situaci řešil
- Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

právní zástupce, který mu sdělil, že vízum bylo ukončeno a musí vycestovat. Právník mu poradil, aby požádal o mezinárodní ochranu. V ČR má bratra a vzdáleného příbuzného. Co se týče financování pobytu, měl nějaké peníze od strýce a pracoval na brigádách. Ohledně tvrzených potíží s rodinou uvedl, že rodiče jsou silně věřící, jeho otec je imámem a požaduje po žalobci, aby žil stejně, což žalobce odmítá, proto dochází ke konfliktům s rodinou. O přestěhování se v rámci Uzbekistánu neuvažoval, neměl dostatečné prostředky, od rodičů odešel ke strýci po událostech v hotelu. U strýce žil asi tři měsíce, neměl žádné problémy. Déle by tam být nemohl. Bez rodičů sám by podle náboženských pravidel žít nemohl.

11. Ohledně potíží týkajících se sexuální orientace uvedl, že začaly v červnu 2016, kdy byl v hotelu v Samarkandu přistižen při společném sexu se spolužákem a spolužačkou. Recepční viděla na kameře, jak jdou tři do pokoje, a poté zavolala bezpečnostní službu. Policie je poté natočila na video, následně jim řekla, aby se oblékli, a nasadila pouta. Zkontrolovali, jestli nemají drogy, a následně je odvezli na služebnu Státní správy vnitřních věcí v Samarkandu. Žalobce odvedli do sklepa do cely, kde jej vyslýchal muž v civilním oděvu. Ukázal žalobci video z hotelu a chtěl po něm sdělit sexuální orientaci. Žalobce odvětil, že je bisexuál, k čemuž mu bylo sděleno, že je to trestné a bude to řešit soud. Následně se ptal žalobce na kontakty, musel mu proto odemknout telefon, kde měl spoustu pornografických videí. Poté měl žalobce udeřit knihou do hlavy. Musel se svléct do naha, byl bit a píchán jehlou pod nehty spolu s dalším kolegou vyslychajícím. Ve vazbě jej drželi tři dny, poté pro něj přijel strýc, který musel zaplatit úplatek ve výši 2,5 tisíce USD. Vrátili mu pas a sdělili, že musí do čtyř měsíců opustit Uzbekistán, přičemž pokud jej znovu přistihnou při skupinovém sexu, bude soud. Nebyl s ním sepsán žádný protokol. Nebyl obviněn a neproběhl soud. Ve stanovené lhůtě vycestoval. Byla to jeho první zkušenost související s bisexualitou. Jeho spolužák, se kterým byl v hotelu, byl také propuštěn za úplatek, o přítelkyni nic neví. Na nikoho se neobrátil, protože v takovém případě by byl obviněn a byl by soud. O události se dozvěděli rodiče, otec žalobce zbil a vyhodil z domu. Dozvěděli se to také ve škole, ze které žalobce vyloučili. Škola to sdělila policii. K dotazu, z jakého důvodu by policie tuto informaci sdělovala, když obdržela zmíněný úplatek, žalobce uvedl, že neví. K dotazu, proč neuvedl tyto skutečnosti do protokolu ze dne 6. 10. 2016 v řízení o správním vyhoštění, uvedl, že se bál, aby se o žádosti o azyl nedozvěděly orgány Uzbekistánu. Nyní již tento strach nemá.
12. Při seznámení s podklady doplnil, že má videozáznamy prokazující jeho sexuální orientaci, které přislíbil dodat. Rodina po něm požaduje, aby se vrátil do Uzbekistánu, k islámu a začal praktikovat zvyky. Jeho rodina si nejspíše na něj stěžovala u policie, neví přesně. Po návratu by se nemohl vrátit, neměl by doklady. Hrozí rovněž, že bude trestně stíhán.
13. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
15. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti,*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

16. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
19. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
20. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
21. K námitkám týkajícím se porušení právních předpisů a zásad správního řízení soud uvádí, že nenalezl deficit v postupu žalovaného, ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
22. Soud se neztotožňuje s námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „*mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.*“

23. Jádrem žalobních námitek je, že se žalobce domnívá, že je v jeho případě naplněn azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce poukázal na to, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství a příslušnosti k sociální skupině. V roce 2016 jej měla v hotelu chytit služba bezpečnosti Uzbekistánu při skupinovém sexu. Musel zaplatit úplatek dle žaloby ve výši 1 000 USD, aby se vyhnul vyjádření své sexuální orientace i rodinným příslušníkům. Žalobce poukázal na to, že podle dostupných zpráv o jeho zemi původu jsou homosexuální styky trestné. Nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný hodnotil relevantní skutečnosti.
24. K tomu soud úvodem konstatuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany se vyznačuje specifickým rozložením důkazního břemene. Břemeno tvrzení stíhá v řízení o udělení mezinárodní ochrany samotného žadatele s tím, že pro žadatele o azyl je mnohdy obtížné, aby své pronásledování či existenci vážné újmy prokázali jinak než svojí věrohodnou výpovědí. Břemeno důkazní je rozloženo mezi žadatele a správní orgán, kdy tvrdit jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, správní orgán je pak povinen zajistit k žádosti o mezinárodní ochranu veškeré dostupné důkazy a nese odpovědnost za náležité zjištění informací o zemi původu.
25. Pochybení žalovaného, pokud jde o posouzení bezpečnostní a politické situace v zemi původu žalobce, soud nenalezl. Žalovaný si za účelem vyhodnocení situace v zemi obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně tři a čtyři napadeného rozhodnutí. Žalobci byla rovněž dána možnost, aby se seznámil s podklady, vyjádřil se k nim, či navrhl jejich doplnění. Podklady, které žalovaný využil, plně odpovídají náležitostem, které jsou na podklady pro vydání rozhodnutí standardně kladeny. Zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.
26. Ohledně posouzení situace v Uzbekistánu si soud dovoluje odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2019 č. j. 5 Azs 392/2018-30, kde uvedl: „*Krajský soud se Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.*“

otázkou nebezpečí brozícího stěžovateli v případě návratu taktéž zabýval, přičemž ve shodě s žalovaným odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, podle níž „dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí; uzbecké orgány výběrově vyslýchají navrácení se osoby, avšak ekonomičtí či studijní migranti je obvykle nezajímají. „Zde je třeba podotknout, že stěžovatel opustil zemi původu výlučně z ekonomických důvodů (chtěl si vydělat na úhradu dluhů vzniknuvších před jeho odchodem z vlasti). Také tvrzení stěžovatele, že v Uzbekistánu brozí perzekuce osobám vracejícím se z nelegálního pobytu v zahraničí, případně že je na osoby vypovězené z EU nablíženo jako na inklinující k islamistickému extremismu, ze zpráv o zemi původu založených ve spise.“

27. A dále na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020 č. j. 7 Azs 59/2020 – 26, dle kterého: *„Žalovaný se důkladně zabýval i aktuální situací v Uzbekistánu, přičemž zkoumal i bezpečnostní a politické poměry v zemi. Jeho postup odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, která se nadto aktuální bezpečnostní situací v Uzbekistánu opakovaně zabývala, viz např. usnesení ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 356/2019 - 26, ze dne 13. 11. 2019, č. j. 3 Azs 81/2019 - 33, či ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018 - 25. Obdobně lze odkázat rovněž na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 10 Azs 319/2019 - 25, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 4 Azs 378/2018 - 32, ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 133/2018 - 50, nebo ze dne 5. 9. 2019, č. j. 5 Azs 392/2018 - 30.“*
28. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při rozhodování vycházel z tvrzení žalobce, přičemž mu při pohovoru byly kladeny otázky směřující ke zjištění důvodů opuštění Uzbekistánu, dále například otázky týkající se toho, zda zaznamenal ve vlasti dříve nějaké obtíže, apod. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57: *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Postup žalovaného byl vyhovující a v souladu s konstantní judikaturou, jakkoli vzhledem k obsahu tvrzeného azylového příběhu by bylo na místě, aby žalovaný byl při pohovoru více aktivní a nepřijímal v zásadě pouze pasivně mu poskytované údaje žalobcem. Není patrné, že by řízení bylo vedeno jakkoli neobjektivně či jednostranně. Žalovaný se zabýval tvrzeními žalobce.
29. Přestože je žalovaný povinen zjišťovat relevantní informace o zemi původu především ve vztahu k tvrzeným problémům žalobce, kterými v daném případě byly údajné problémy s rodinou z náboženských důvodů a problémy související se sexuální orientací, nelze rezignovat na posouzení a zhodnocení tvrzeného azylového příběhu dotyčného, přičemž v daném případě se soud ztotožňuje s žalovaným ohledně důvěryhodností žalobce.
30. Žalovaný se nejprve vyjádřil k možnosti udělení azylu z důvodu potíží s rodinou, které měl žalobce mít z náboženských důvodů. Uvedl, že azyl z tohoto důvodu udělit nelze, neboť se nejedná o pronásledování ze strany státních orgánů, nýbrž problémy ryze soukromého charakteru. Pokud by jednání rodiny, zejm. otce, vykazovalo znaky protiprávnosti, může podle žalovaného žalobce využít mechanismů, které mu poskytuje právní řád země. Na toto řešení žalobce rezignoval, neboť se na státní orgány neobrátil. Žalovaný dodal, že nemůže pominout, že žalobce následně bez potíží pobýval u svého strýce, kde žádné problémy neměl. Tvrzení žalobce o tom, že by dospělá osoba nesměla žít v Uzbekistánu samostatně, žalovaný považuje za absurdní.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

31. Soud považuje způsob, jakým se žalovaný vypořádal s tvrzenými potížemi s rodinou, za dostačující a co do základu se se žalovaným ztotožňuje. Z tvrzení žalobce nevyplývá, že by požadavek rodiny na návrat k islámu naplňoval znaky vážné újmy ve smyslu zákona o azylu (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Azylově relevantní není jakékoliv protivenství zájmům žadatele o azyl. Účelem mezinárodní ochrany je poskytnout ochranu takovým osobám, jejichž základní práva jsou v zemi původu ohrožena, nikoli řešit nesoulad mezi rodiči a jejich potomky, zejména pokud jde o potomka v postavení žadatele o azyl 25 let. Pokud žalobce tvrdí, že byl otcem zbit a vyhozen z domu rodičů, potom i takové okolnosti nedosahují intenzity vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Jde o rodinná dramata se vyskytující v nespočet případech v jakémkoliv koutě světa, které byl žalobce nejen s ohledem na svůj věk měl být schopen řešit bez součinnosti jiného státu. V této souvislosti se soud shodně jako žalovaný pozastavuje nad tvrzením žalobce, že dle náboženských pravidel dospělý muž nemůže bydlet mimo bydliště rodiny bez souhlasu rodičů. Nejen že soud nenachází důvod pro takové pravidlo u dospělých mužů, ale zejména takové tvrzení popřel samotný žalobce, jestliže tvrdil, že bydlel u strýce 3 měsíce. Ostatně pokud by takové pravidlo platilo, nemohl by poté otec vyhodit žalobce z domova a následně bydlet u strýce 3 měsíce, jak tvrdí žalobce. Zřejmě tímto tvrzením hodlal žalobce tvrdit, že po návratu bude povinen bydlet u rodičů, kteří po něm požadují návrat k islámské víře. Avšak i kdyby tomu tak bylo, což soud popírá, žalobce netvrdil konkrétní formu újmy mu hrozící v důsledku odmítnutí požadavku rodičů, otce imáma, na přijetí pravidel islámu.
32. K obavám souvisejícím se sexuální (bisexuální) orientací soud uvádí, že podle právní věty vyslovené Nejvyšším správním soudem v jeho rozhodnutí č. j. 2 Azs 66/2006-52 ze dne 5. 10. 2006 „*Sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.*“ Soud aniž by zpochybňoval trestnost daného jednání v Uzbekistánu, neshledal v případě žalobce pochybení žalovaného, pokud jde o hodnocení hrozícího pronásledování z tohoto důvodu.
33. V žalobě žalobce odkazuje na znění zprávy Human Rights Watch, aniž by však specifikoval, o kterou tuto zprávu přesně má jít. Daná zpráva nebyla podkladem pro vydání rozhodnutí, přičemž žalobce měl možnost navrhnout její doplnění při seznámení s podklady, což však neučinil, a naopak na informace v ní uvedené poukazuje až nyní v žalobě. O trestnosti sexuálního styku mezi muži v zemi však soud nepochybuje, neboť plyne i ze shromážděných podkladů žalovaným.
34. Co se týče věrohodnosti výpovědi žalobce, soud považuje za relevantní úvahu žalovaného, v níž pochybuje o pravdivosti tvrzení ohledně incidentu jako takového, kdy žalovaný zpochybňuje, že by čistě náhodou byla v tomto případě zavolána bezpečnostní služba, která by stihla žalobce spolu s přáteli i natočit. Soud má rovněž shodně s žalovaným za to, že scénář tvrzený žalobcem se jeví jako nepravděpodobný, jestliže kromě přítele byla v hotelu přítomna také jejich spolužačka, tudíž nebyl nutný předpoklad homosexuálního styku. Soud není zřejmé, proč by zaměstnanec hotelu měl v takovém případě informovat policii.
35. Ačkoliv žalobce uváděl, že bisexualita je v Uzbekistánu trestná, žalovaný adekvátně poukázal na to, že žalobce nebyl v zemi trestně stíhán. Trestní stíhání nebylo zahájeno ani při výslechu či bezprostředně po něm (uváděl, že ve vazbě byl držen 3 dny), ale ani v následujících měsících, kdy žalobce ještě pobýval v Uzbekistánu. Jak žalobce uvedl, Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vycestoval sice ve stanovené čtyřměsíční lhůtě, avšak ani dané bez dalšího nedokládá, že kdyby v Uzbekistánu zůstal, bylo by trestní stíhání zahájeno. Rovněž soud považuje za adekvátní další odůvodnění žalovaného, který uvedl, že žalobce již nebyl znovu příslušníky bezpečnostní služby zadržen ani kontaktován.

36. Soud sdílí názor žalovaného v tom, že příběh žalobce působí v tomto ohledu z výše uvedených důvodů značně nedůvěryhodně. Soud také podotýká, že dříve uváděný úplatek policii po zadržení ve výši 2 500 USD změnil žalobce v žalobě na výši 1 000 USD, což sice jeho tvrzení nevyvrací, ale ani nepřidá na důvěryhodnosti výpovědi. Žalobce při pohovoru rovněž sdělil, že byl kvůli zmíněnému incidentu vyhozen ze školy, přičemž ta se to měla dozvědět od policie, přestože jí měl dát úplatek.
37. Pochybnosti soudu jsou umocněny tím, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu teprve poté, co mu hrozila realizace správního vyhoštění po několika letech pobytu v ČR, přestože jím tvrzený incident měl být důvodem jeho vycestování z vlasti, měl být podroben mučení policií, a přestože uhradil požadovaný úplatek byl vyloučen ze školy a donucen policií vycestovat, resp. se před tím skrývat. K časové prodlevě v podání žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce uvedl, že dříve měl obavy z toho, aby se o jeho azylové žádosti nedozvěděly státní orgány Uzbekistánu. Soud má za to, že tvrzené okolnosti azylového příběhu neodpovídají obavě o sdělení vedení řízení orgánům zemi původu. Žalobce měl vycestovat ze země původu proto, že bez ohledu na úplatek byl vyloučen ze školy a donucen vycestovat, čemuž mělo přecházet mučení na policejní stanici. Pokud by tvrzení žalobce bylo pravdivé, byl by v situaci, kdy je vyloučen jeho návrat, nehledě k absenci rodinného zázemí, které má být nábožensky rigidní. Takováto neřešitelná situace měl být pro žalobce natolik intenzivní, že jeho obavy s prozrazení bezpečnostním složkám zemi původu nemohly být přítomny natolik, aby mu zabránily požádat o mezinárodní ochranu dříve. Naopak vše vede k tomu, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal účelově, aby zmařil správní vyhoštění. K čemuž i žalobce bezelstně uvedl, že mu takový postup (žádost o azyl) poradil jeho právní zástupce.
38. Žalovaný také příhodně podotkl, že žalobce také bez problémů opustil vlast, a to s vlastním cestovním dokladem, přes oficiální hraniční přechod, tedy s plným vědomím státních orgánů, aniž by mu tyto jakkoli bránily. V případě, že by státní orgány měly o žalobce zájem, by se mu zřejmě pokusily ve vycestování zabránit.
39. Soud naopak nepovažuje za relevantní argument žalovaného, že podmínkou udělení mezinárodní ochrany je vyčerpání vnitrostátních prostředků. Ačkoli toto obecně platí, v případě žalobce by takový postup účelný být nemusel, neboť pokud se problémy žalobce týkaly jeho sexuální orientace, kdy jeho sexuální orientace je v zemi trestná, pak by se jen stěží mohl obracet na státní orgány pro pomoc, neboť ty by se pravděpodobně naopak zajímaly o jeho jednání blíže a mohl by se obávat postihu ve formě např. i trestního stíhání.
40. Soud taktéž nepovažuje za natolik podstatné, že žalobce nedoložil jím navrhované podklady dokládající jeho sexuální orientaci, neboť žalobce není povinen správnímu orgánu tyto dokládat, jakkoli z úřední činnosti je soudu znám nepoměr množství žádostí o azyl z důvodu sexuální orientace v případech žadatelů z Uzbekistánů oproti žadatelům z jiných zemí, aniž by pro to byly dány objektivní důvody, jako je např. situace v zemi původu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

41. Žalovaný nenalezl důvod pro udělení azylu dle § 12 – 14 zákona o azylu, přičemž soud v jeho postupu nenalezl zásadní pochybení. Co se týče vážné újmy, žalovaný zopakoval odůvodnění z části týkající se neudělení azylu. Dále se žalovaný zabýval také možnostmi vycestování občanů Uzbekistánu. Žalovaný dospěl k závěru o neudělení doplňkové ochrany dle §14a, 14b zákona o azylu, kdy ani v tomto ohledu nepochybil.
42. Institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. To však případ žalobce není. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“
43. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl z důvodu absence újmy a nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce.
44. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem.

V Praze dne 25. 1. 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.